

og på dette berg me kyrkja vår byggjer.
Men berget er Kristus!

IV.

Kor:
Ja, Krist er berget!

I høgdom er han no vår drott og sonar,
frå striden her han upp til Himmels for.
Og hyllingssongen stig i jubeltonar
som bylgjar kring han frå det sære kor.

V.

Koral:
Vår faste borg han er og vår forsonar,
hans store verk skal stå til evig tid.
Hans rike guddomsord me alltid vonar
:: skal gjeva hjarta trøyst i livsens strid. ::

VI.

Bass-solo og kor:
På denne grunn vår heilagdom me byggjer
og vigslar han i Kristi store namn.
I gjennom livsens storm
han trufast tryggjar og fører folket inn til
helg og hamm.

Kor: I gjennom livsens storm
han trufast tryggjar og fører folket inn til
helg og hamm.

VII.

Koral:
Høgheims Herre, alle himlar
med sine tusund stjernestimlar,
for deg, den store, er det smått.
Endå mindre kyrkjehuset
som her seg reiste upp or gruset,
eit fatigtempel for vår drott.

Men Du som allstad er,
tak også bustad her,
ver du hjå oss
i storm og strid,
frå tid til tid,
so endar alt i dagning blid.

Hør då du i dine hallar
kvar audmjuk bon som på deg kallar,
kvar sukk som sårast mot deg skjelv.
Lat oss under desse bogar,
få merka andens himmellogar
og freden under Herrens kvelv.

Ja, fyll med andens sus,
vårt kjære kyrkjehus
deg til ære
i Jesu namn
so finn me hamm
og evig open faderfamn!

Rak i ryggen.

Kristendomen treng folk som er rake i ryggen, som eig yvertedyding og som ikkje sel henne. Den som sel yvertedydingi si er ikkje mykje verd.

Den politikaren som er vinstremann millom vinstrefolk og rosar deira program, men er høgremann millom høgremenn og lovar programmet deira, og sit han ilag med sosialistar er han ein fullblods socialist, ja den mannen gjer ein dårleg figur i det politiske liv. Han er ikkje rak i ryggen. Men soleis er og sume i det kristelege. Dei er lesarar millom lesarane, men moderne millom moderne, og verds-menneske millom verds-menneske utan kristeleg salt og kraft. Då te-gjer dei um kristendomen sin, sjølv um det avgjort kristelege vert hardt kritisera. Slike folk hjelper ikkje kristendomen mykje.

Vil du det, so bed kvar dag: Herre Jesus tak hjarta mitt!

BERNT STØYLEN.

FRAM

14-dagleg tidsskrift, utgjeve
av studentmållaga i Oslo,
Nidaros og Aas.
Kostar berre kr. 1,50 kvartalet.
Fritt og friskt.

Solglimit

måndagsblad for Norsk vantøresak —
kjem ut i Alvo, pris kr.
2,00 om året. Meldingar,
utgreidningar um saki
frå inn- og utland, forteljingar o. a. Styd vantøresaki ved å tinga
bladet!

Bondeungdomslaget, Stavanger

Matstova, Øvre Holmegård 20
Kaffistova, Torget 6
Kaffistova, Østervåg 25.
GOD MAT OG GODT STELL.

Kaffistovene åt mållaget

Haugesund.
Telefongarden Torget og Haraldsgt. 126
ved Landmannstorget.

Framitrå stell.

Beste og billegaste matstover i byen
Husbunad i norsk stil. Stort bladhald.

STILLE STUNDER kjem ut i Volda kvar 14. dag og kostar med sendepengar kr. 3,00 for året. Tingarsamlarar fær for 5 løyste blad det 6te fritt. Kan tingast på alle poststadar i landet. Uppsegjingar av bladet må vera komne til sendestova innan utgangen av halvåret. Elles stend tingingi fast. Tilskrift til styret og sendestova er fru sokneprest Barstad, Volda

Harise Rainik
Trondstad

Nr. 8.

7. mai 1932.

44. årgangen.

Vil du nå heim til himmelen.

Luk. 24, 44—53.

Me minnest idag vår Frelsar si himmelferd. Jesus hev gjenge i fyrevegen til Farsheimen deruppe; og me skal få fylgia etter, so sant me høyre til læresveinane hans. Me skal og ein gong hava vår himmelfartsdag. Me skal og få plass ved Guds høgre hand, og liva og styra med Frelsaren vår i riket hans. Lemene må fylgia hovudet.

Lat det først verta klårt for deg og meg: Jesus er min Frelsar, og eg er hans eige dom, — då ser me upp med glede, den vegen Jesus for. Me veit han vil koma att og taka oss til seg. Der han er, der skal og me vera.

Difor syng me av hjarta, alle kristne:

«Min heimstad i det høge er,
til himmels stend mi lengslar.
vel veit eg, at min heimveg ber
igjenom mykje trengslar.
Men Jesus vegen drog
det er meg tryggja nok.
Eg er hans fylgesvein,
so gjeng eg utan mein.
Ved honom skal eg sigra!»

Vil du nå heim til himmelen?

Er her nokon, som ikkje vil?

Nei, me vil visst alle verta sæle og
lukkelege.

Men hev du tenkt yver, korleis

du og himmelen vil høva saman.
Tenkjer du, at du vil lika deg i
Farsheimen der uppe, slik som du
er?

Det fortelst frå dei gamle kyrke-
fedrane ei soga um ein mann, som
kom til himmelen og fekk sjå all
herlegdomen millom dei frelse
skarone. Dei var sæle og heilage, i
kvite klæde, tvegne i blodet av
Lambet; dei prisa Gud med høg
røyst og tilbad honom. Men mannen
likar seg ikkje; han tykte han var
ikkje heime der; han var like usæl,
midt i all himmelen sæla; og han
ropa: lat meg koma burt; for meg
er her ingi sæla.

Gjev det måtte ikkje henda deg!

Men korleis vil du verta slik, at
du er heime i himmelen? For du
skynar vel, at det er du som må
skipast um etter himmelen; himme-
len kan ikkje skipast etter deg.

Ei liti gjenta høyrdar far sin
lesa um den heilage byen, det nye
Jerusalem i Johannes si openber-
ring (Kap. 21). «Å far, sa den ves-
le gjenta med ålvor, kor dei må ha-
va reine føter, dei som skal gå på
gullgatone.»

Ja, so er det. Inkje ureint skal
koma inn i det nye Jerusalem, og
ingen som fer med vondskap og
lygn. Men kva råd vert det då for
syndarar? Jau, her er råd for
syndarar, berre dei vil verta
reine.

Det er Frelsaren sitt embete å
gjera syndarar til Guds born og gi-
va deim plass med seg i Farshei-
men. Difor «skulde Kristus lida og
standa opp frå dei daude den tridje
dag». Difor for han upp til him-
mels og «gjekk inn i heilagdomen til
å syna seg fram for Guds åsyn». Di-
for sende han sin heilage ånd og
skipa Gudsriket på jordi, som er
fyrste høgdi av Farsheimen. Her
vert me umvende og umskipa og
reinsa frå syndi, so me kan flytast
upp til Farsheimen i himmelen til-
slutt. Slik hev Jesus laga det, so
me skal verta heime millom borni i
Fars hus.

«Men Jesus, å kor gjeng det til,
at då so fåe kjenna vil
den kjærleik himmelhøg og stor,
som drog deg til vår arme jord!»

Kvifor gjeng so mange og van-
vyrder forlatingi for syndene? Er
her so fåe syndarar? Å nei, men
her er so fåe, som kjänner det
vondt å vera ein syndar. Her er
so mange som trivst med syndi. Og
då kann dei ikkje trivast i Farshei-
men med Jesus.

Men eg veit so visst du kjem til å
angra det. Giv du måtte angra det
i tide. Det stend i Draumkvedet
um domedagen:

Då skolv alle syndesalne
som ospelauv fe vinde;
og kvar einaste saal der var
ho gret fe syndine sine.

Det var godt, um du tok til å gråta for syndene dine no, so du kunde sleppa på hin dagen.

Med ein uumvendt hug kann me ikkje liva i Gudsriket. Med ein uumvendt hug kann me jamvel ikkje tru Guds kjærleik.

Men vil du verta umvendt, so skal Jesus umvenda deg. Vil du verta kvitt syndene dine, so tek han deim burt. Det er ikkje ditt verk må du tru. Det er Jesus sitt verk, at han vender upp ned på heile livet vårt, so me kjem på andre tankar og fær ein ny hug, ein rein og heilag hug.

Å, kor sæle me er, avdi vår Frelsar i namnet sitt kunngjør oss umvending og forlating for syndene. Me skal få løye til å koma til han, slik som me er, og verta nye menneske. Han hev makt til å skapa syndarar um til Guds born.

Sjå han, der han fer til himmels. Han skilst frå verdi med signing. Han breider dei signande hendene sine utsver den jordi som hadde drukke blodet hans, — denne vonde heimen,

der dei han inkje anna gav,
enn stall og krubba, kross og grav.

Han hadde berre god arv å lata oss. Med det ynske fær han upp til Farsheimen i himmelen, at han vil gjera vel mot oss syndarar.

Sjå, han sit ved Guds høgre hand. Kvifor sit han der? Sit han der til å døma livande og daude? Ikkje enno: — Sit han der til å straffa og knusa oss? Men i Frelsarkjærleiken si tenest tek han allmaki ved Guds høgre hand, so han kann riva oss ut av syndens og daudens makt og giva oss æveleg liv i Gud.

Skulde me ikkje gleda oss då på vår Frelsars himmelfartsdag? Jau, so mange som vil fylgia han til himmels, må me gleda oss yver Jesus sin herlegdom; for me og Jesus, me er eit.

No er freden vunnen
himmelvennen funnen
ved vår Frelsarmann.
Gjenom fyrehengen
inn han heve gienge

og vår løysing vann:
Høg og sterk med velgjort verk
sit han yver sol og stjerna
der han vil oss verna.

B. TH. ANKER.

Frå kyrkjevigsla i Volda 1. mai.

Laurdag kvelden kl. 5 tok klokka i den nye Voldskyrkja til å ringa. Ein hadde vel hørt klangen hennar av og til før — ved prøveringar og i ymse høve. Men no lydde ho for ålvor — no ringde ho til vigslahøgtid for seg sjølv og den store gilde kyrkja. Tonen skalv og ljoma utsver by og bygd — den vakre reine tersen og den djupe mektige oktav.

Veldig lydde ho i si tyngd og styrke og hjartestrengene rørdest hjå folket som høyrdet det, dei stansa i sin travle gang og lydde. Det var høgtidi som kom.

Alt laurdag tok tilstøyning til Volda til — tillands og tilsjøs. Og då sundag morgonen rann, so frisk og so ven som nokon maimorgen kan vera det, då vart det ein folkestraum på kyrkjeveg som ein sjeldan ser maken til — både gåande, cyklende og bilande, og Voldsfjorden var ei stund liksom heilt fylt av motorbåtar so langt ut ein kunde timja.

Det var kunngjort at dei som vilde inn i kyrkja under vigsla måtte stilla i kø. Alt kl. 1/28 møtte dei upp som hadde vore venlege å taka på seg ordningi av køen, kaptein Hirsch, lensmannsfullmekt Enge og nokre andre med politimynne.

Kl. 10 vart hovuddøri opna og køen fekk marsjere inn. Det heile gjekk roleg og i beste orden. Kyrkja vart fylt med undantak av mittgangen. No kom prosesjonen av geistlege, berande dei heilage kar. Orgelet tona i med same og folkealmuga reiste seg.

Difor har Volda kyrkje synt ei eineståande interesse og ein stor-slegen offervilje ved reisinga av dette nye gudshuset, her ætt etter ætt skal frå barndom til dei grå hår møtast med sin Gud i glede og i

dei heilage kar og bøker og alle gjeng å sakristiet der dei tek på seg messekjorta, biskopen messekjorte og korkåpe. Dei kjem inn att i kyrkja, biskopen gjeng for altaret og prestane set seg på stolar, på kvar side av koren. (Kvar gong det er børn kneler dei ved altarringen.)

Gudstenesta tek so til med stille bøn og etterpå las næstyngste soknepresten (Lund) denne bøni frå kordøri:

Herre, ævelege, miskunnsame Gud! Metakkar deg for den faderlege godeleiken din, at du hev lata oss få byggja dette huset som no skal vera vigt til di æra. Me bed deg, send oss din Heilage Ande, som kann styrkja oss i trui på din einborne Son, Jesus Kristus, og samla hjarto våre um ditt heilage ord, og sameina oss i audmjuk høn, so dette huset no kann vera retteleg vigt til di tenesta, og lat det ved din nåde alltid vera ein heilag stad, som di ævelege velsigning gjeng ut frå til denne kyrkjelyden din med trøyst og hjelp i liv og daude. Me bed deg i Jesu namn! Amen.

Salmen «I Jesu namn all gjerd me gjera må» vart sungen og prost Roald steig fram i kordøri og heldt denne talen:

Volda kyrkjelyd har upplift den bitre sorg å sjå si kjære kyrkje verte lagd i grus og rykande oske. Dei har kjent kor sårt det er når heimstad for dei mange rike minne frå barndoms-, ungdoms-, manndoms- og alderdoms tider øydest av vilaus hender. Det store gapande tomromet i sentrum av denne vakre, tettbygde grenda lærde dykk at kyrkja høyrer arkitektonisk heime i landskapet som ein samlande midstad, og det åndelige tomromet etter kyrkja synt dykk ikkje mindre kor stor plass ho har vunne i dykkar hjarte, og kor usegeleg fatigsleg det vilde kjennast um ho var burte for alltid.

Difor har Volda kyrkjelyd synt ei eineståande interesse og ein stor-slegen offervilje ved reisinga av dette nye gudshuset, her ætt etter ætt skal frå barndom til dei grå hår møtast med sin Gud i glede og i

sorg, i styrke og vanmakt, i fall og uppreising, og få vigsel og kraft frå den Allmektige til livsstriden, som stundom kan falle so leikande lett og andre tider so tung at ein måtte sige i kne um ikkje Gud var attåt.

So har de då fått den store gleda å vere vibne til at kyrkja vart reist Stein for Stein or gruset. Det var som ei dagleg forkynning, eit veldig vitnemål um den usvekte tronen etter Gud, um hugen til å byggje han eit vakkert og verdigt tempel. Og alle, heilt frå arkitekten til arbeidsmannen har ytt sitt beste, so ikkje berre kyrkjelyden vil ha glede av sitt gudshus, men også mange framande vil finna vegen hit.

Når me no er samla til å vigsla denne kyrkja vil me gjera dette i Jesu namn i vissa um at berre då får ho sin rette vigsel, og so vil eg bede kyrkjelyden vera med i denne heilage tenesta med hjarta fullt av bøn um at livsens kjelda med det levande vatnet må renna friskt her for den trøytte ferdamann.

Herren som idag har fylt huset med folk, han fylle det og med si gode ånd no og alltid. Amen.

Salmen «Det er so godt å vitja» vart sungen og biskopen gjorde so altartenest med synedekjennung m. m. Etter at so fyrste verset av salmen «Kyrkja ho er eit gamalt hus» var sungen var det skriftlesing av 5 prestar og prosten. Millom kvar tekst song kyrkjelyden eit salmeyers.

Biskopen las no truedekjennung for altaret.

Kantata som var oppsett for høvet vart no framført av Volda ungdomskor, dir. P. Eiken med Solem ved orgelet. Det var ei framføring som dei assisterande hadde all ære av. Solistar var fru Olava Eiken og lærarskulelev Heien.

Etter kantata song kyrkjelyden salmen «Kyrkja er til moder kåra» og biskopen gjekk på stolen og heldt preika med utgangspunkt frå 66. salmen 8—12 vers: — «Du let menneska fara yver vårt hovud, me

kom i eld og vatn — men du førde oss ut til uppkveikjing». Ein merkte seg i preika den folkelege forkynning og det naturlege gode mål-bruk. Me vonar seinare å få prenta av i bladet heile preika.

Salmen «Herrens hus hev ei sin like» v. 1 og 5, vart sungen og so kom sjølv vigsløben i. Innimillom salmenummer kom so til slutt velsigningi, bøn frå kordøri og stille bøn.

Når orgelet so i sin fulle velde to-na til utgang var visst alle samd um at det hadde vore ei sjeldsynt høgtidsam stund.

Or «Møre».

RASMUS ØVRELID.

Tone: Hvor godt å hvile ut.

Din veg vart brøytt opover bratte lid, der tungt og trått so tidt det var å gange.

Til siste slutt var bakken like strid, og kvilestundene var ikkje mange.

Herren som idag har fylt huset med folk, han fylle det og med si gode ånd no og alltid. Amen.

Du stunda ofte etter romsleg veg, der du med vene fredfullt kunde vandre.

Men tidt var vegen tung og trang for deg, der han er rom og fager for dei andre.

Men bratte lidi bøygde ikkje deg til lågmål og til småferd eller avslag. Du let din Gud få styre dine steg, og drog med han so fram i livsens bardag.

Du giek med tol den vegen Herren gav og vann ved truskap rikdom stor på ferdi:

Ei adla sjel som klært fekk speglar av den fred han giev som sigra over verdi.

I heimen og i skulen gav du raust av livsens rike nøynsler som du åtte Du hadde sjølv av livsens kjelda aust, difor du andre viljut gjeve måtte.

No vegen din er end og målet nått, no har du striden gløymt og freden funne.

Du har di nådeløn av Herren fått, den kruna han deg kjøpte har du vunne.

So takk frå kona, born og frende flokk, på attersyn ein dag når vi får mørast.

Di vinning no skal for oss vere nok, vårt tap skal ved vår eigi heimferd bøast.

E. OSNES.

KANTATE

ved vigslungi av Volda kyrkje 1. mai 1932.

(Musikk av Per Steenberg. Tekst ved H. Straumsheim.)

I.

Kor: Kor elskelege er dine bustader, Herre Allhers drott.

Mi sjel lengtar, ja ho stundar i lengting etter Herrens fyregard.

Mitt hjarta og kjøt ropar med frygd til den levande Gud.

Kor elskelege er dine bustader, Herre Allhers drott.

II.

Koral: So fekk me samlast ein ein gong i Herrens kyrkjehus og stetta all vår inste trøng i heilag ord og salmesong og mektig orgelbrus.

Ja hit til denne kyrkjevang gjeng vegen jamt og trutt, ifrå vår fyrste kyrkjeang og til den siste klokkeklang når livsens ferd er slutt.

Her opnar seg ein himmelpo, og sol gjeng aldri ned, — ein glans av det som Gud hev gjort frå ævors tid av rikt og stort til frelse og til fred.

III.

Sopran-solo: Det brotnar so mangt og sig i grus, når det retteleg røyner på og difor me byggjer vårt livsens hus, på den grunnen som evig skal stå. Til denne grunnen me trui vår tryggier,

På altaret stiller prestane frå seg